

Η ΛΥΓΕΡΗ

Συνέχεια τίτλος σ. 72.

Νὰ τὴν συνοδεύουν τόσοι καὶ νὰ τὴν θαυμάζουν, νὰ τὴν βάινουν ὅλοι μ. ρύζι καὶ μ. εὐχάρις, μὲ κουφέτα καὶ βλέμματα, ώς καρμιάν βασίλισσαν! Νὰ τῆς σύρουν τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ οἱ καρραγωγεῖς κατενθουσιασμένοι, περιγκρεῖς, ποδοπατοῦντες τὴν λάσπην τοῦ δρόμου ἀδιαφόρως, ώς νὰ τὸν περιφρονοῦν αὐτὸν καὶ τὴν καθαριότητα χάριν τῆς νύμφης, ἀπὸ τῆς ὑποίας τὴν πολυχρολογονά μέριμναν δὲν εὔρον καιρὸν οὔτε νὰ στολισθοῦν. Καὶ αὐτὴ ἡ Βασιλική, τὴν ὑποίαν χθὲς ἀκόμη δὲν θὰ ἥθελεν ἐκείνη οὔτε διὰ δούλων της νὰ καθηται ἐπάνω, μὲ τὸ λαμπρὸν κυανομέταξον φουστάνι της, τὸ χρυσοστόλιστον κοντογόύνι της μὲ τὰς πλατείας καὶ βαρυτίμονας χειρίδας του, τὸ ἀραχνοῦφες περιστήλιον μὲ τὰς χρυσᾶς περιστεράς, ἀνταλλασσούσας φιλήματα ἐν συμβολικῇ παραστάσει, τὸ μέγα γκόλφι λαμποκοποῦν ἔκει, ἐπὶ γαλακτώδους τραχῆλου ώς αὐγερινὸς ἀπὸ λευκοῦ συνυγέφου, τὸ καινουργές φέσι μὲ τὸν περιχρυσὸν θυσανόν του περιθεόμενον ὑπὸ ἀφθόνων πλεξίδων καστανῆς κόμης!... Τί εἴνε αὐτὴ; ἡ κόρη τοῦ Καινούριου εἴνε ἡ καμπιὰ Νεραϊδα τῶν μύθων ἀπ' ἐκείνας ὅπ' ἔχουν τὰ παγώνια καὶ τῆς πάπιας καὶ φροντίζουν διὰ τὰ δροσερά των κάλλην κ' ἔχουν τῆς Λάχμιας ράπτριας τῶν φορεμάτων των κ' ἔχουν τοὺς Δράκους ἀκοινήτους προστάτας τῆς εύμορφικὲς καὶ τῆς τύχης των!. Καὶ τί τάχα καμώνεται σὰν νὰ μὴν τὴν μέλη, κ' ἔχει τόσην σεμνότητα ἐπὶ τοῦ προσώπου κ' ἔχει τὰ βλέφαρα καμηλωμένα, ώς νὰ ἐντρέπεται καὶ κινεῖ ἐδῶ κ' ἔκει τὴν κεφαλὴν εἰς προσκυνισμὸν τοῦ πλήθους, τὸ ὄπιον τῆς εῦχεται; Μὴ θαρρῇ πῶς γίνονται αὐτὰ πρὸς χάριν της, διὰ τὴν εύμορφιάν της, μάτια μου!... Ἀς ἦτο αὐτὴ ἡ Ἀνθὴ νύμφη κ' ἔθλεπε πόσον λαμπρότερα θὰ ἦτο ἡ πομπή, πόσον περισσοτέρους θὰ είχε θαυμαστάς!...

'Αλλ' εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν βαρύς νυγμὸς διεπέρασε τὴν καρδίαν της. 'Απετυπώθη εύθυς εἰς τὸν νοῦν της ἡ πένθιμος ἐσπέρα τοῦ ἴδιου τῆς γάμου, ἡ καταθλιπτικὴ βαρύτης τῆς ἴδιας τῆς χαρᾶς!... Καὶ ἡ Ἀνθὴ ἀπέσπασε βιαίως τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς Βασιλικῆς διὰ νὰ ἔχαλεψῃ καὶ τὴν εἰκόνα τὴν ἀφόρητον ἀπὸ τὸν νοῦν της. Κ' αἴφνης ἀντικρύσε τὸν Γεώργιον μέσω τῶν φίλων του βαδίζοντα, ἔκλαμπρον ὑπὸ τὴν χρυ-

σοστόλιστον ἐνδυμασίαν καὶ τὴν ἀνθηράν φυσιογνωμίαν του. Ἡ λυγερὴ ἐπερίμενε ἵνα ὁ Βρενᾶς ἔλθῃ ὑπερόπτης, ἀντικρύζων τὴν οἰκίαν καὶ τὰ παράθυρά της, αὐτὴν τὴν ἴδιαν περιφρονητικῶς, διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀγανάκτησιν του. Τὸν ἔθλεπεν ὅμως γαλήνιον, συνομιλοῦντα μετὰ τῶν φίλων του, εὐθύμιον ἀδιαφοροῦντα ἢν διηρχετο κάτω τῆς παλαιᾶς ἐρωμένης του καὶ προσπλοῦντα μετὰ γλυκύτητος τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς νύμφης, ώς ἄνθρωπος λησμονήσας πλέον τὸ παρελθόν καὶ τείνων πρὸς τὸ μέλλον, ἀπὸ τὸ ὄπιον περιμένει εὐτυχίαν καὶ ἀφοσίωσιν. Ἡ λυγερὴ ἔξουδενώνη. Τὸν ἥθελεν ὀργισμένον τὸν Βρανᾶν, ἀλλὰ δὲν τὸν ὑπέφερεν ἀδιαφορον. Μίx ἐλαφρότης κατέλαβε τὸ σῶμά της, μαλακὴ θερμότης ἐπέφαυσε τὴν καρδίαν της, ώς νὰ ὀλιγόστευον αἱ δυνάμεις, ώς νὰ τὴν παρήτει ἡ ζωή, οἱ ὄφθαλμοι της ἔκκινον κ' ἐσπαρτάριζον ἑτοιμοὶ νὰ χύσουν πύρενα δάκρυα. 'Αλλ' ἡ λυγερὴ ἐπέμενε καθηλωμένη ἔκει, νὰ βλέπῃ τὴν πομπήν, ητις ἔλαμπε κ' ἔθορύσει ὑπὸ τοὺς πόδας της, πρὸς πεῖσμα αὐτῆς καὶ μόνης. Καὶ εἶδεν αἴφνης τὸν Δημήτρην Καινούριον ὅστις ἔκλειε τὴν πομπὴν μὲ τὴν ἄλλην συζυγίαν τῶν τυμπάνων νὰ προσηλώσῃ ἐπὶ τῶν παραθύρων της σαρκαστικὸν τὸ βλέμμα. Κ' ἕκουσεν εὐθύς τὸ τυμπάνισμα ν' ἀλλάξῃ τὸν τόνον. Δὲν ἦτο γοργὸν κ' εὔχαρι πλέον. Ἡτο τραχὺ καὶ σαρκαστικόν· ἔνειχε φιλέκδικον δικθεσιν καὶ ἀνακραυγὴν θριάμβου, κατάρκην καὶ γέλωτα, φοβερὸν μῆσος καὶ ζήτησιν ἀπολαυστικῆς γαλήνης. "Ολκ ἐκεῖνα τὰ ὄργια κισθήματα ὅσα γεννῶνται καὶ συγκρούονται εἰς τὰ στήθη περιφρονηθέντος ἐραστοῦ, ζητοῦντος διὰ τῆς καρᾶς νὰ λυπήσῃ, διὰ τῆς ἀκρότητος νὰ καυτηριάσῃ τὴν ἐρωμένην, διετυποῦντο ἐναργῶς ἐν αὐτῷ. Ἡ λυγερὴ τὸ ἐνόησε, τὸ ἀντελήθησθη ὅλον, παρετήρησε τὰ βλέμματα τοῦ πλήθους, ἀτινα προσεκολλήθησαν μετὰ καταθλιπτικῆς περιεργείας εἰς τὰ παράθυρά της. τὰ τόσα πρόσωπα ἀτινα ἔξεφραζον τὴν χλεύην καὶ τὴν χαιρεκακίαν. Μαργαρίταις ἰδρώτος ἀνέβλουσαν ἐπὶ τοῦ ωχροῦ μετώπου της καὶ παράφορος ἥρπασε διὰ τῶν ὀδεντῶν τὸν βραχιόνα της, δάκνουσα μέχρις ἀφαμάξεως τὰς σαρκικὲς διὰ νὰ μὴ ἐκφράσῃ διατόρως τὸ λυσσαλίον ἄλγος τῆς ψυχῆς της. "Ω, σχ: δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ στολισθῇ μὲ τῆς τριανταφυλλιᾶς τὰ φύλλα

δό Βρανᾶς διὰ νὰ καύσῃ τὴν καρδίαν τῆς ἀτυχούς γυναικός ἀρκετά τὴν ἐμάρανεν ἥδη!...

·Η Ἀνθή ἦκουεν ἀκόμη τόρα, μεταξὺ τῶν λυγμῶν τῆς τούς ἤχους τῶν τυμπάνων, ἀναπαρίστα ζωηρὰν πρὸ αὐτῆς τὴν γαμήλιον ἑκείνην πομπήν. Κ' αἴφνης ἡ ψυχή τῆς προδιατεθειμένη εἰς τὴν αὐταπάτην ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὴ κατεῖχε τὴν θέσιν τῆς Βασιλικῆς ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἤγετο νύμφη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βρανᾶ. "Εκλαίει ναί, ἀλλ' ἔκλαιειν ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς μεγαλῆς, ὅτι κατωρθώθη τέλος ἐκεῖνο τὸ ὄποιον ἐπὶ τόσῃ ἔτη ὠνειρεύετο ἡ ψυχή της: ἔφαντάζετο τὴν γραῖαν Ἀγαθήν δεξιούμενην αὐτὴν πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας της, μετὰ χαρᾶς δίδουσαν εἰς αὐτὴν καρπὸν ῥοῖς νὰ τὸν θραύσῃ εἰς τὸν τοῖχον καὶ σκορπισῃ ἐκεῖ τὴν εὐτυχίαν ὅπως θὰ ἐσκορπίζοντο οἱ κόκκοι, ἀναγκάζουσαν αὐτὴν νὰ διέλθῃ ὑπὸ τὸ μαυρομάνικον διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὴν βασκανίαν τοῦ πλήθους, νὰ πατήσῃ σιδηρὸν διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἰσχυρὰ καὶ ἀκαμπτος ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας τῆς τύχης εἰς τὴν νέαν τῆς οἰκογένειαν...". Εβλεπεν ἔαυτὴν ὄρθιαν παραπλεύρως τοῦ Βρανᾶ, μὲ τὰ στέφανα ἀκόμη ἐπὶ κεφαλῆς, δεχομένην τὰς εὐχὰς τῶν φίλων: ἐπανεύρισκεν ἔαυτὴν εἰς τοὺς φωτοβολοῦντας θαλάμους μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εὐθύμων κ' ἦκουε ἐπαναλαμβάνομενον τὸ διστιχον:

"Ο γάμος καλορολίκος κ' ἡ νύφη καλομοίρα,
νὰ κάμουν σερνικὰ παιδιά σὸν τῆς μηλιᾶς τὰ μῆλα.

Καὶ δὲν ἦτο πλέον φεῦμα, δὲν ἦτο ὄνειροπόλημα! Η εὐχὴ ἐψάλλετο δι': αὐτὴν — αὐτὴν καὶ τὸν Βρανᾶν... Κ' αἴφνης οἱ δακρύθρεκτοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τίνος ἐρχομένου φωτός. Βέβαια, ἦτο ὥρα: ἡ γραία Ἀγαθή κρατοῦσα λύχνον, ἥρχετο πονηρῶς γελῶσα νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν νυμφικὸν θαλαμον..". Ερχεται, ἔφθασε, γραῖα Ἀγαθή!...

—Ποῦ ἴσσαι, μωρή; ἔλα μέσα νὰ κοιμηθῆς!..

"Ω, ὅποια τρομερὰ ἔξεγερσις!.. Ο Νικολός, ὁ χονδρὸς καὶ βάναυσος Νικολός, κρατῶν λύχνον, ἀπαίτιος ὑπὸ τὸν κεφαλόδεσμον καὶ τὴν νυκτικὴν ἐνδυμασίαν του, ἦτο εἰς τὴν θύραν κ' ἐκάλει διὰ τῆς τραχείας φωνῆς του εἰς ὅπον τὴν λυγερήν. Καὶ πῶς ὡμοιαζεν ἡ φωνή του πρὸς τὸ χλιψιντρισματίπον θηλυμανοῦς!.. Δὲν εἶχε τὸν τρυφερὸν τόνον καὶ τὴν γλυκύτητα ἐκείνην, ἥτις μεταφέρει τὰς γυναικείας ψυχὰς εἰς ὄνειροπόλησιν τοῦ ἀγνώστου συζυγικοῦ κόσμου, τοῦ περικαλύπτοντος τὸ πραγματικότερον τῶν ἐπιγείων μὲ τὸν πέπλον σαπφειρίζοντος ἰδιανικοῦ. Η Ἀνθή ἦκουεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς παρθενίας της ἀκόμη μὲ μίαν βάναυσον διέγερσιν ὅλου της τοῦ νευρικοῦ συστήματος... .

Οὕτω διέρρεεν δὲ βίος τοῦ Νικολοῦ καὶ τῆς Ἀνθῆς: ἄχαρις, ἀτερπής καὶ ἀπρόθυμος, ὡς

ἥευμα λαγκαδίου, δυσκολευόμενον ἀπὸ σεσπόπτωτα βρύα καὶ φύσιῶντα λάχανα. Η οἰκία των δὲν εἶχε τὴν εὐέλπιδα ὄψιν φωλεᾶς πτηνῶν, μέσω πρασίνου κισσοῦ καὶ ἔανθοῦ αἰγοκλήματος, τελούντων τοὺς ἔρωτας καὶ τὰς ἀγάπας των. Ἀλλὰ τὴν βαρείαν κ' ἐφημικὴν ὄψιν τρώγλης, ἔνθα ἀγριωπὸς πετρίτης κρατεῖ ἀναγκαστικῶς εἰς τὰς ὄρεξεις του, ἀθώαν καὶ ἄχολον περιστεράν. Καὶ δὲ τοιοῦτος συζυγικὸς βίος δὲν ἐπέδρασε μόνον ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων, ἀλλὰ κ' ἐπὶ τοῦ ὅλου ἀτόμου τῆς Ἀνθῆς. Δὲν ἐστείρευσε μόνον ἡ καρδία, ἀλλὰ καὶ δὲ νοῦς ἐπαχύνθη καὶ τὸ σῶμα ἔξετραχύνθη. Ο νοῦς ἔχασε τὴν γοργότητα, τὴν ὑψιπετὴ τάσιν του, παθών ὅλως ἀντίθετον ἐξέλιξιν τῆς πεταλούδας: νωθρὸς καὶ βαρύς ἀνεκινεῖτο μόλις εἰς τὸν περιωρισμένον κύκλον τοῦ καθημέραν βίου, ὅπως δὲ σκώληκς τοῦ πηλοῦ δὲ μόνον διὰ τὴν τροφήν του φροντίζων. Τὸ δὲ σῶμα ἀπέθαλε τὴν ζωηρὰν καὶ ἀγαλματώδη αὐτοῦ πλαστικότητα: αἱ παρειαὶ ἔγειναν πλαδαριά, τὰ χεῖλα παχέα καὶ πλήρη ράγαδων ἔχασαν τὴν ἀγνήν των φρικίσαιν: αἱ σάρκες ὡγκώθησαν κ' ἐξηλειφθή λυγηρὰ ὄσφυς: τὸ κατατιάδρικὸν παράστημα ὅπερ ἐδίδε χριν εἰς τὴν παρθενίαν της κ' ἐδίδεν ἰδέαν τῆς δρυαδὸς νύμφης τῶν δασῶν, ἥδη μετέβαλεν αὐτὴν εἰς ὡργισμένην δράκαιιν φοβεροῦ παραμυθίου. Μάνον οἱ ὄφθαλμοι της, οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι καὶ κατάμαροι ὄφθαλμοι, διετήρουν ἀκόμη τὴν μαγικήν καὶ μυστηριώδη ἔλξιν των, δίχως ὅμως τῆς πρὶν παρθενικῆς ἀγνότητος.

Τὴν τοιαύτην ἐξέλιξιν τοῦ σώματος καὶ τῆς διανοίας τῆς Ἀνθῆς ἔθλεπε πρὸ πάντων εὐχαρίστως ἡ Φρόσω. Η ἀγαθὴ χωρικὴ μεταξὺ τῆς ἀκμαζούσης ἀναπτύξεως τοῦ παιδίου της, ἐπὶ τοῦ ὄποιον ἐπιστευεν ἀκραδαντως ὅτι δὲ ἄγιος Γεώργιος ἐπέρριπτε τὴν προστασίαν του καὶ τοῦ νωθροῦ καὶ ἀπράχμονος βίου τοῦ ἀνδρός της εἰχε μίαν μέριμναν, τὴν μέριμναν τῆς Ἀνθῆς. "Ητο θεία αὐτὴ καὶ ἀναγκαῖας ὥφειλε νὰ λαβῇ τὴν θέσιν τῆς ἀποχωρησόσης μητρός εἰς τὰ δεινοπαθήματα τῆς ἀνεψιᾶς της. "Ηκουε τὰς συμβουλὰς της, φέρουσα πάντοτε ὡς παραδειγματικά ἔαυτὴν... Ναι ἔαυτὴν! Θαρρεῖς ὅτι τὸν ὑπανδρεύθη θεληματικῶς τὸν Σπυροκόπια, ἐνα τρωματικὸν ντεμπελγανᾶν; Καθολού: ἔφαγε ξύλον, ἔγυσε δάκρυα, τῆς ἔσυρε τὰ χίλια δυὸ δ κόσμος διὰ νὰ μὴν τὸν ὑπανδρεύθῃ. Τὸν ὑπανδρεύθη ὅμως, ὑπέκυψεν εἰς τὴν μοιράν της καὶ τώρα νὰ — είνε ἔνα χαριτωμένον ἀνδρογυνον μ' αὐτὸν ποῦ μοιχρῷ: καὶ ὀλοι!....

Οὕτω ἡ Φρόσω συγνάνεται ἐπετύγχανε νὰ συκρατῇ τὰς μεμψιοιρίας καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀνεψιᾶς της. Ἀλλὰ δὲν εἶχε μόνον αὐτὴν τὴν φροντίδα ἡ χονδρὸς χωρική. Η κηδεμονία μιᾶς

ὑπάνδρου δὲν εἶνε ἀναπαυτικὸν πρᾶγμα εἰς τὰ χωρία. Ὡτὸ ἀνάγκη νὰ σταμάσῃ καὶ τ' ἀπύλωτα στόματα τοῦ κόσμου, νὰ διαψεύσῃ τὴν χαράν τινων, θριαμβεύοντων ἐκ τοῦ ἀσυμφώνου βίου τοῦ Νικολοῦ καὶ τῆς Ἀνθῆς κ' ἐν γένει νὰ καλύψῃ διὰ ῥόδων τὰς συριζούσας ἀπὸ παντοῦ ἔχιδνας. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε εὔκολον εἰς τὰ χωρία καὶ ἡ Φρόσω ματαίως ἐξήντλει τὴν θυροβόδην εὐγλωττίαν της καὶ συνῆπτε μάχας κρατερὰς διὰ τῆς γλώσσης της εἰς τὸ Καλὸν πηγαδί καὶ τὰ ἄλλα κέντρα τῶν γυναικείων συναθροίσεων. Αἱ ἀντίπαλοι πάντοτε ἀπεδείκνυν αἴδεσιμα τὰ ἐπιχειρήματά της.

Τώρα ὅμως είχε βάσιμα ἐπιχειρήματα ἡ χωρική. Ἡ πάχυνσις τοῦ σώματος καὶ ἡ νωθρότης τοῦ νοῦ τῆς Ἀνθῆς ἡτο λαμπρὰ ἐπικουρία. Δια τὴν στειρωσιν τῆς καρδίας δὲν ἐφρόντιζεν ἐκ τῆς πείρας τοῦ βίου ἐγνώριζεν ἡ χωρική ὅτι τοῦτο εἶνε ἀπαραίτητος ἀνάγκη διὰ τὸν γαλήνιον βίον μιᾶς ὑπάνδρου· ἡ πάχυνσις τοῦ σώματος μόνον ἀποδεικνύει εἰς τοὺς ζένους τὴν ἡρεμον ζωὴν τὴν ὅποιαν ἀπολαμβάνει ἡ γυνὴ παρὰ τοῦ ἀνδρός της καὶ ὁ νωθρὸς νοῦς περιορίζει αὐτὴν εἰς τὴν εὐτακτὸν ἐπιδείξιν τῆς οἰκίας της. Καὶ ἀντεπεξήρχετο λοιπὸν κρατερῶς εἰς τὰς δυσφημίας τῶν γυναικῶν.

— Μώρ' ἔκεινη δὲν περνάει καλά; κι' ὅπου καλό μοῦ θέλει· μακάρι κ' ἄλλαις νὰ είχαν τέτοια τύχη!.... δὲν βλέπουν πῶς ἐπάχυνε σὰν θρεπτάρι.... ἀφει δὰ ποῦ εἶνε καὶ 'ς τὸ μῆνα τῆς!...

'Ανέφερε δὲ τοῦτο πομπωδῶς κ' ἐφίστη τὴν προσοχὴν τῶν ἀντίπαλων ἐπὶ τῆς ἐγκυμονούστης κοιλίας τῆς Ἀνθῆς.... Βέβαια, μία γυνὴ ἡτις μετ' ὀλίγον θὰ γείνη μήτηρ δὲν ἡμπορεῖ νὰ τρώγεται μὲ τὸν ἄνδρα της!....

'Αλλ' ἀν δυσλογισμὸς οὕτος δὲν ἡτο ικανὸς νὰ πείσῃ τὰς χωρικὰς περὶ τῆς εἰρηνικῆς συμβιώσεως τοῦ ἀνδρογύνου Πικοπούλου ἡτο ὅμως σημεῖον ὅτι ἡ φύσις, ἡ παντοδύναμος εἰργάζετο νὰ κατορθώσῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέλλον.

'Ανέτειλεν ἡδη ἡ παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους. 'Απὸ τοῦ γχου της ἡ Ἀνθὴ ἡρίθμει τὸν ὅγδοον μῆναν καὶ πολλαὶ συμπτώσεις ἐπειθον τὴν πολύπειρον Φρόσω, ὅτι ἡ ἀνεψιά της ἐμελλεν τάχιστα νὰ γείνη μήτηρ. 'Οθεν δὲν παρέλειπεν καρμίαν εὐκαιρίαν ἵνα προεισαγάγῃ, οὕτας εἰπεῖν, αὐτὴν διὰ λόγων κ' ἐπιχειρημάτων εἰς τὸν μέλλοντα βίον της, νὰ τὴν ὑποδεικνύῃ τὰ νέα της καθήκοντα. Ἡ Ἀνθὴ ἤκουε τοὺς λόγους τῆς θείας της μετά τίνος γλυκείας χαρᾶς, ἄλλα καὶ περισσοῦ τρομού. 'Οποῖον ἔρα γε θὰ ἡτο τὸ ἀγνωστὸν, ὅπερ μετ' ὀλίγον θ' ἀπεκαλύπτετο ἐνώπιον της; θὰ ἡτο μέγας ὁ ἄγων καὶ θὰ ἡτο εὐτυχές τὸ ἀποτέλεσμά του; θ' ἀπελάμβανε θλίψεις ἡ χαρὰς ἐξ αὐτοῦ;..... Μόναι

αἱ ιδέαι αὖται κατεῖχον ἡδη τὸν νοῦν της κ' ἔβασαντες δὲν ἐρωτήσεων τὴν Φρόσω.

— "Α! μπά· δὲν εἶνε τίποτε, καλότυχη σὰν νὰ εἰπῆς ἔνος λόγου, ἔλεγεν ἡ χωρική.

'Αλλ' αὐτὸν τὸν λόγον πῶς θὰ τὸν εἰπῃ· αὐτὸν ἡθελε νὰ μάθῃ ἡ Ἀνθή. Ἡ Φρόσω ἡτο στρατιώτης βαπτισθεὶς μυριάκις εἰς τὸ πῦρ τῆς μάχης καὶ εἰθισμένος τόσον ὥστε ν' ἀποτολμᾷ παγγίδι μὲ τὰς σφαίρας. 'Ενῷ ἡ Ἀνθή ἡτο νεοσύλλεκτος ἐν σπουδῇ, μεταξὺ βαναύσων ὑδρεων γυμνασθεὶς διὰ τὸν πόλεμον, τρέμων τοὺς ἀνωτέρους του περισσότερον τῶν σφαίρων καὶ εἰς τὸν πρῶτον πυροβολισμὸν ἀνατιναστόμενος εἰς φυγήν. Διὸ μόλις ἡσθανθε τὰς πρώτας ὠδίνας ἐντρομος καὶ ἥπελπις ἔστρεψε τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς τὸν ἄνδρα, τὸν ὄποιον ἐγνώριζε ἀδιαφοροῦντα ἐπίσης. Διὰ πρώτην φοράν σήμερον κατενόει ὅτι ἔκεινος ὁ Νικολὸς ἡτο ὁ καλλίτερος φίλος ἀπὸ τοῦ ἡδύνατο ν' ἀνημένη τὴν μεγίστην συνδρομήν. 'Εκάλεσεν εὐθὺς τὴν Γκόλλε, τὴν μικρὰν παιδίσκην, ἣν ἐκληρονόμησε παρὰ τῆς μητρός της σχεδὸν ὅπως καὶ τὴν κοφίναν τοῦ πλυταρίου καὶ τὴν ἔστειλεν ἐν σπουδῇ πρὸς τὸν Νικολὸν νὰ τῷ εἴπη τὴν κατάστασιν τῆς γυναικός του.

— Τι μὲ θέλει;... ἀς κάμη ὅπως κάμη... ἔχω δουλειά!

'Ο Νικολὸς ἔμεινεν ἀπαθῆς εἰς τὴν εἰδῆσιν τῆς κορασίδος. "Α! είχε δουλειὰν ἡ ἐμπορικὴ ἔζοχότης τῆς κωμοπόλεως; Ἡσαν ἔκει τόσοι ἀγορασταὶ ἔμενκαν ἀνεκτέλεστοι τόσαι παραγγελλαὶ! 'Ιδοὺ μία τοῦ Στρατού τοῦ ἐμπορίσκου Τραγανᾶ, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἐκατοντάδα δραμίων πεπέρεως, ὄκαδας σακχάρεως καὶ ὄρύζης, μέτρων τινῶν σησάμου κ' ἐνὸς δέματος στρατοχάρτου. Πῶς νὰ τὴν ἀφήσῃ ἀνεκτέλεστον ἐνῷ δη πελάτης ἔβιαζετο νὰ φθάσῃ ἐνωρίς εἰς τὸ χωρίον του καὶ μεταπωλήσῃ τὰς προμηθείας του εἰς τοὺς χωρικούς, οἵτινες είχον ἀνάγκην αὐτῶν διὰ τὰς ἔօρτας; Ζημιοῦται καὶ ὁ Νικολός, διότι πλέον δὲν ἀγοράζει ὁ ἐμπορίσκος τὰ εἰδη του ἐκ τοῦ καταστήματός του. Κοιλοπονᾶ ἡ γυναικα του· ἀς κάμη ὅπως κάμη!...

Ἡ Ἀνθὴ ἀκούσασα τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀνδρός της ἔξετραχύνθη εἰς φοβερὰν ἀγανάκτησιν.

— Νὰ 'ς τὰ μάτια μου!.. ἐφώναξεν ἀγριωπὴ καὶ βάναυσοι βλασφημίαι ἐξέρρευσαν τοῦ στόματός της ἀκρατητοι κατὰ τοῦ Νικολοῦ ὡς ἀπὸ καρμίαν τελματώδη πηγὴν βρωμερά νάρκατα... "Ω ἡτο πλέον γυνὴ ἡ λυγερή!

Αἴρηνης θύρυσος καὶ φωναὶ ἡκουσθησαν εἰς τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας. Ἡ Ἀνθὴ ὡς νὰ προεμνευτείσθη τι ἔσπευσεν εὐθὺς ἔξω. 'Αλλ' εἰς τὸ ἀλγεινὸν θέαμα, ὅπερ παρέστη πρὸ τῶν ὄφθαλ-

μῶν της ἡ γυνὴ ἔξηπλώθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ῥῆξασσα φοβερὰν κραυγὴν.

— Τὸν ἀνδρα μου!....

Ναὶ ὁ ἀνδρας της, ὁ Νικολὸς Πικόπουλος μετεφέρετο ἐπὶ ἑδράνου, ἡμιθανῆς καὶ αἰμόφυρτος εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐνῷ ἡσχλεῖτο νὰ συμπληρώσῃ τὰς παραγγελίας τοῦ ἐμπορίσκου καὶ ἐπὶ τοῦ πάγκου του ὅρθιος προσεπάθει νὰ καταβιβάσῃ βαρὺ δέμα στουποχάρτου ἀπὸ ὑψηλοῦ ῥάφιου, παρεπάτησε καὶ ἔπεισε χαράκι. Ἀλλὰ κατὰ τὴν πτῶσιν τοῦ βαρέος σώματός του ἐμραύσθη ἡ κνήμη του δεξιοῦ ποδός, τὸ δὲ δέμα πεσὸν κατεπλήγωσε τὴν κεφαλήν του. Ἡργάσανταν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν ἔξηπλωσαν γογγύζοντα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ὁ ιατρὸς προσεπάθει νὰ τῷ παράσχῃ τὰς πρώτας βοηθείας. Ο Νικολὸς συνελθὼν καὶ κατανοήσας τὴν κατάστασιν του ἥρχισε ν' ἀπελπίζεται.

— Ωχ, ὁ μαύρος!.. θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω!..

*Εστρεψε τὸ βλέμμα ἀλλὰ μὴ ἴδων πλησίον τὴν γυναῖκα του κατελήφθη ὑπὸ παραπόνου καὶ ἥρχισε νὰ κλαίῃ. Τόρα κατενόει καὶ οὗτος ὅτι μόνη ἡ Ἀνθὴ ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῷ δώσῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς. Οὔτε δὲ ιατρός, οὔτε τὰ ἀλλα πέριξ του παριστάμενα φιλικὰ πρόσωπα ἦσαν ίκανα ν' ἀπαλύνουν τοὺς πόνους του, νὰ φυγαδεύσουν τὰς μαύρας σκέψεις του, νὰ ἀνδρίσουν τὴν ψυχήν του εἰς τὰς περιπετείας, παρὰ μόνη ἡ γυναῖκά του μὲ μίαν ἐπιθύμην τῆς χειρός, μ' ἔνα της χαμόγελο, μ' ἔνα βλέμμα. Κ'

αἴφνης συλλογισθεὶς τὴν σκηνὴν τοῦ καταστήματος, ὅτε ἀπέπεμψεν ἀπόνως τὴν παιδίσκην, καὶ ἤκουσεν ἀδιαφόρως τῆς γυναικός του τὰς ὀδίνας· ἐπίστευσεν ὅτι πρὸς τιμωρίαν ἡ Ἀνθὴ δὲν ἥρχετο ἥδη πλησίον του, ὅτι χαιρεκακοῦσα διὰ τὸ πάθημά του τὸν ἄφινε μόνον κ' ἔρημον, πρὸς ἐκδίκησιν.

— Ἀνθὴ, γυναικοῦλά μου, ποῦ ἦσαι.... μὴ μ' ἀφίνης ἔρμον τὸν κακομοίρη!.... ὠλόλυζε.

Κ' ἔξελάμβανε τῷ ὄντι ὅτι ἦτο ἔρημος, ἀπεριριμμένος εἰς μίαν τάφρον ὡς σκύλος ἀγωνιῶν, κ' ἐμεταπελεῖτο οἰκτρῶς διὰ τὴν πρᾶξίν του καὶ δὲν ἥθελε κανένα νὰ γνωρίσῃ τῶν τόσων ἐν τῷ δωματίῳ, ἀλλὰ μόνον ἐκλαίει τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς γυναικός του...

Αἴφνης φωνᾷ θορυβώδεις ἡκούσθησαν ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου. Ἀλεπάλληλα καὶ θυμόδην οὐάει μαρτύρουν ὅτι ἡ οἰκογένεια Πικόπουλου ηὔησε κατὰ ἐν ἄτομον, μικρὸν καὶ ἀδύνατον πλάσμα, τὸ διποῖον ὅμως ἀπὸ τοῦδε εἰχεν ἀπαιτήσεις· τοῦ πατρὸς ἡ ὄδυνηρὰ μορφὴ ἔξιλαρύνθη εὐθύς· μειδιάματα ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του καὶ λησμονῶν τοὺς πόνους ἀνέκραζε μὲ συντετριμμένην ἀλλὰ περιπατητὴ φωνήν!

— Ἀνθὴ... πατέρι μου!...

Τῷ ὄντι ἡ Ἀνθὴ ἐγέννησε παιδίον εἰς τὸν Νικολόν. Ή λιποθυμία ἐκείνη ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ συζύγου της ἐν τοιαύτῃ καταστάσει μετέφερεν αὐτὴν ἀκόπως καὶ ἀβλαβῶς εἰς τὴν θέσιν τῆς μητρός. Ἔπειτα συνέγεια

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΣΗΣ

[Σημειώσεις αἰχιματικοῦ]

Συνέχεια καὶ τέλος: ίδε σελ. 85

Ε'.

Δάσπη καὶ πάλιν λάσπη.—Τὸ βορειότερον ἄκρον τοῦ Ἑληνικοῦ βασιλείου.—Ἐπάνοδος.—Τὰ Τέμπη σεληνοφώτιστα.

'Ο Ηγεινὸς ἔξερχόμενος τῶν Τεμπῶν πλατύνεται βαθμηδὸν πρὸς τὰς ἑκδολάς του διατρέχων πεδιαδα, ἥτις ἀπὸ αἰώνων ἐσχηματίσθη καὶ σχηματίζεται διὰ πρόσχωσεων. Τὸ ἐλώδες καὶ ἀμμόχωστον ἔδαφος αὐτῆς χρησιμεύει ἐν μέρει μὲν δίκι τὴν καλλιέργειαν ἀρκετοῦ ἀραβοσίτου, ὀλιγωτέρου σίτου καὶ τινῶν ὑδροχαρῶν φυτῶν, ἐν μέρει δὲ διὰ τὴν βοσκὴν τῶν βοῶν τῶν πέριξ χωρίων, ἔξων διεκρίνομεν ἀμέσως πρὸς δεξιὰ τὸ Λασποχώρι. Βαδίζων ἐπὶ τοῦ ἀληθινὸς λασποτόπου τούτου, ἀνὰ μέσον θάμνων καὶ ἀγρῶν καὶ ἀνηλεῶς δερόμενος ὑπὸ τῶν φλογερῶν ἀκτίνων τοῦ θεσσαλικοῦ ἥλιου, παρέβαλλον μελαγχολικῶς τὴν πρόφυην καὶ νῦν θέσιν μας καὶ δὲν εἰχει δικθεσιν νὰ θαυμάσω τὴν μονάτονον θέαν τῆς πεδιάδος, ἥτις οὐδὲν τὸ ἐνδιαφέρον παρουσιάζει διὰ τὸν δῆμοιπόρον, διτις δὲν ἔχει ἀγρούς νὰ θερίσῃ ἡ βόρεις νὰ θρέψῃ. Μόνη

προσείλκυσε τὴν προσοχὴν μας δεκάτοξος βυζαντινὴ γέφυρα, ἡς τὸ πλεῖστον μέρος κείται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὅχθης τοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ ἔηρῃ διότι ὁ Ηγεινὸς μεταβαχλῶν κοίτην ἐγκατέλιπεν αὐτὴν ἀχρηστὸν παρασύρας μαλιστα καὶ τὸ ὑποσκαφὲν δεξιὸν ἀκρόβαθρόν της.

Βραδέως συρόμενοι ἐπὶ τοῦ λασπωδοῦς ἐδάφους καὶ πολλακις εἰσερχόμενοι εἰς τὸ ὕδωρ τῶν ἀπαντώντων ῥυκκῶν, μετὰ δίωρον καὶ πλέον πορείαν εἰσήλθομεν εἰς πυκνότατον δακοπός ἐκ παλαιούριων, τούτεστι ἀκανθωδῶν δενδροειδῶν θάμνων, εἰς τοὺς κλώνους τῶν διποίων πολλὰ ἐνθύμια ἐκ τῶν ἐνδυμάτων μας ἀφήσαμεν, ἐνῷ τὰ ἔγνη τῶν θωπειῶν των ἔμειναν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν μας ἐπὶ πολλὰς κατόπιν ἥμέρας. Εὔρισκόμεθα ἥδη ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ Καραλῆ ἢ Καραλίκη—Δερβένη, ἥτις γνωρίζεται ἐκ τῶν ὄρθων ἐπὶ ἐρειπίων τοῦ κατὰ τὰ συμβαντα τοῦ 1882 πυρποληθέντος Τουρκικοῦ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ.

'Απὸ τῶν προπόδων τοῦ καταφύτου λόφου,